

DISCURS EN LA CONFERÈNCIA DEMOCRÀTICA

Lev Trotski

(publicat en *Izvestia* 20 setembre de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "Discurso en la Conferencia Democrática", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Estudios, Investigaciones y Publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 172-178.

Camarades i ciutadans! No volem escoltar bons consells, volem un informe. Fins i tot Pestxekonov, en compte d'un informe, ha llegit una espècie de poema en prosa sobre els avantatges de la coalició. Ha dit que els ministres cadets en el govern de coalició no s'havien involucrat (a Déu gràcies!) en cap sabotatge. Ells només s'assegueren i esperaren dient: "Veurem simplement com vosaltres, socialistes, vos traïu entre vosaltres". Jo he dit que és sabotatge (venint de part d'un partit polític, un partit capitalista, un partit amb molta influència), entrar en el govern en un dels moments més crítics de la història, només per a poder observar des de dins com els representants de la democràcia es traeixen entre si, mentre, des de fora, el mateix partit ajuda Kornilov. El ciutadà Pestxekonov prometé explicar-me la diferència entre sabotatge i política, però ha oblidat complir la seua promesa. Un altre ministre d'un altre partit (un cadet), ha tret algunes conclusions de les seues experiències com a ministre, però en un sentit polític més precís. Em referisc a Koloxkin, que ha justificat la seua renúncia dient que els extraordinaris poders atorgats a Kerenski, relegaven els altres ministres a una posició de mers executors de les ordres del ministre president i que, pel que fa a ell, no estava disposat a acceptar aquesta situació.

Els dic francament que, llegint aquestes paraules, em sentí temptat d'aplaudir al nostre enemic Koloxkin. Ell ha parlat ací amb dignitat política i humana. Tenim, en l'actualitat, grans diferències d'opinió respecte al ministeri de coalició renunciant així com, també, sobre el futur ministeri. Però, els pregunte, tenim alguna diferència d'opinió sobre el govern actual, el que parla en nom de Rússia? No he escoltat ací cap orador que haja reclamat el poc envejable honor de defensar aquest monstre de cinc caps que és el Directori o el seu president, Kerenski. (*Desordre, aplaudiments i protestes a la veu de "Llarga vida a Kerenski!"*)

Vostès potser recorden com, des d'aquesta mateixa tribuna, un altre antic ministre, Tseretelli, parlà de la seua pròpia experiència com a home diplomàtic i de gran visió. Digué que era el mateix poble qui havia d'ésser culpats, ja que havia elevat un individu a tal altura que no podia més que decebre'l. Tseretelli no anomenà aquest individu però tots vostès em creuran quan dic que no s'estava referint a Teretxenko.

Kerenski respongué, en el discurs que féu ací, als nostres comentaris sobre la pena de mort dient: “Vostès poden condemnar-me si alguna vegada signe una pena de mort”.

Si la pena de mort, la mateixa que Kerenski abolí antigament, era necessària, llavors, pregunte: com pot Kerenski dir-li a la Conferència Democràtica que mai utilitzarà la pena de mort? I si ens diu que ell creu possible comprometre's a no utilitzar la pena de mort contra el poble, llavors jo dic que, parlant així d'ella, ha fet de la introducció de la pena de mort quelcom insignificant excepte pel fet que és quasi criminal. (*Crits: “És veritat”*)

Aquest fet reflecteix la completa degradació de l'actual república russa. Aquesta república no és reconeguda ni com a representació nacional ni com a govern responsable. I si tots nosaltres (que ens diferenciem en tantes qüestions), estem d'acord en un punt, és en aquest: que és indigne d'un gran poble (i encara més d'un poble que ha fet una gran revolució), tolerar que el poder es concentre en mans d'una persona i que aqueixa persona no siga responsable davant el poble. (*Aplaudiments*)

Camarades, si molts oradors s'han referit al fet que en l'actual període la càrrega del poder és pesant i tirànica, i si ells aconsellen la jove i inexperta democràcia russa que no carregue amb aquest pes sobre el seu coll, llavors els pregunte: què es pot dir llavors si recau en una sola persona la qual, en tot cas, no ha mostrat cap talent particular tant com dirigent de l'exèrcit ni com a legislador? (*Crits de: “Açò és suficient!” i “Continua”*)

Camarades, lamente molt que el punt de vista que ara s'expressa amb tanta energia en aquests crits de protesta no haja trobat fins ara una expressió articulada des d'aquesta tribuna. (*Desordre i aplaudiments*)

Cap orador ha pujat a aquesta tribuna per a dir-nos: “Per què es barallen per la vella coalició?, per què discuteixen per la futura coalició? Tenen vostès a Alexander Kerenski i això ha d'ésser suficient per a vostès!” Ningú ho ha dit. (*Aquestes paraules de Trotski alçaren una nova tempestat de protestes. “Romandré en silenci fins que es restablisca l'ordre en aquesta sala”, declarà Trotski amb veu ferma i decidida. El president de la conferència va assolí restablir l'ordre*)

El nostre partit mai responsabilitzà el règim actual per la mala voluntat de tal o qual persona. Al maig, quan parlí en el Soviet de Diputats Obrers i Soldats de Petrograd, diguí: “Són vostès, els partits en pugna, els que crearen un règim en el qual la persona que càrrega amb la major responsabilitat es veurà obligada, independentment dels seus desitjos, a transformar-se en el futur Bonaparte rus” (*desordre i crits: “Mentides!”, “Demagògia!”*). Camarades, no hi ha demagògia ací, perquè el que es diu simplement és que certes circumstàncies polítiques engendren inevitablement una tendència cap a un règim autocràtic.

Quines són aqueixes circumstàncies? Esmentem-les de la manera següent: en la societat moderna es desenrotlla una lluita profunda i aferrissada. Ací en Rússia, en el període de la revolució en què les masses emergeixen de les

profunditats, prenen per primera vegada consciència d'elles mateixes com a classe (una classe cruelment ferida durant segles d'opressió) i, quan, per primera vegada, es conceben com a subjectes polítics, com a persones amb drets polítics, com a classe que comença a atacar els fonaments de la propietat privada, en aquests moments, la lluita de classes assumeix una de les formes més intenses i apassionades. La democràcia (allò que podem anomenar democràcia) és l'expressió política d'aquestes masses treballadores, dels obrers, dels camperols i els soldats. La burocràcia i la noblesa defensen els drets de la propietat privada. La lluita entre aquests dos partits, camarades, és ara inevitable, perquè la revolució ha alliberat, en paraules de les classes posseïdores, a les capes més baixes del poble. La lluita entre aquests dos partits, prenga la forma que prenga, s'està intensificant, i evoluciona seguint el seu curs natural de desenvolupament, al que no poden resistir cap eloqüència i cap programa.

Ara que les forces motrius de la revolució es revelen de forma separada, un govern de coalició significa ja siga l'estadi final de l'estupidesa política (el que no pot durar), o el grau més alt de frau per part de les classes posseïdores. Aquestes intenten privar les masses de la direcció, seduïnt els millors i més influents líders per a parar-los una trampa amb l'objectiu de, o bé abandonar les masses (o, com ells diuen, els "elements alliberats") als seus propis mitjans, o bé ofegar-les en la seua pròpia sang.

Camarades! Els partidaris de la coalició diuen que un govern purament capitalista és impossible. Per què és impossible? El populista Minor ha plantejat que un ministeri socialista seria tan breu i tan estèril com un govern de coalició. Aquest no és un complit ni per al ministeri de coalició ni per a un ministeri socialista. Els pregunte: per què no podria deixar-se el govern enterament en mans dels capitalistes? Ens diuen que això és impossible. Camarades, Tseretelli sostingué, molt correctament, que açò provocaria una guerra civil. Vol dir que les relacions entre les masses i les classes posseïdores són tan tenses que, si les classes posseïdores prenen el govern, estarien fent el senyal de començament de la guerra civil. Tan agudes, tan tenses, i tan fortes són les contradiccions entre les classes. I açò és completament independent de les intencions dels bolxevics!

En aquest moment d'interregne històric, en què les classes posseïdores no poden prendre completament el poder i quan els òrgans del poble tampoc s'atreveixen a prendre'l, és en el que la idea d'un àrbitre, un dictador, un Bonaparte, un Napoleó, naix. Aquesta és la raó per la qual Kerenski ha pogut ocupar la posició que ara té. La debilitat i la indecisió de la democràcia revolucionària són les que han creat la posició de Kerenski. (*Aplaudiments*)

Si, una vegada més, vostès repeteixen l'experiment d'una coalició quan aquesta està perida, quan els cadets han entrat en la coalició dues vegades i l'han abandonat dues vegades (i sobre açò, camarades, cal destacar que el seu objectiu en ambdós casos fou el mateix, tant a les entrades com a les sortides, és a dir, sabotejar el treball del govern revolucionari) quan vostès han presenci

l'afer Kornilov, vostès no estarien més que invitant els cadets (n'estic fermament convençut), a repetir el vell experiment.

Certament, s'ha dit que no es pot acusar tot el Partit Cadet de participar en la rebel·lió de Kornilov. Si no estic equivocant, fou el camarada Znamenski qui ens digué (i no per primera vegada) als bolxevics: "Vostès protestaren quan férem responsable al conjunt del vostre partit pel moviment del 18 de juliol. No repetisquen, doncs, l'error que cometérem alguns de nosaltres, fent responsables tots els cadets per la rebel·lió de Kornilov". Aquesta comparació, és al meu parer un poc inadequada, ja que si s'acusà els bolxevics (amb raó o sense, aqueixa és una altra qüestió) d'iniciar, o fins i tot de provocar, el moviment del 16 al 18 de juliol, no fou per a invitar-los a entrar en el govern sinó per a invitar-los a entrar en la presó de Kresti. (*Rialles*)

Aqueixa, camarades, és una petita diferència que fins i tot el ciutadà Zarudni, espere, no negarà. Els diem: si vostès volen enviar a presó els cadets per la rebel·lió de Kornilov, llavors no ho facen sense reflexionar, i examinen el cas de cada cadet u per un i sota tots els angles. (*Rialles i crits de "Bravo!"*)

Però, camarades, si vostès inviten un partit a entrar en el govern, diguem, per exemple, com una paradoxa (i només com una paradoxa) el Partit Bolxevic... (*Rialles*). Perfecte. Si vostès volen un ministeri la tasca del qual consistisca en desarmar els obrers, allunyar la guarnició revolucionària o mobilitzar el Tercer Cos de Cavalleria, llavors els diria que els bolxevics, els quals estan totalment o parcialment lligats al moviment del 16 al 18 de juliol, són en el seu conjunt, com a partit, totalment ineptes per a la tasca de desarmar Petrograd, la seua guarnició i els seus obrers (*Rialles*). Perquè, camarades, tot i que durant el 16 al 18 de juliol no cridàrem els obrers als carrers, totes les nostres simpaties estaven de banda dels soldats i obrers que després foren desarmats i dispersats; estàvem totalment d'acord amb les seues demandes, odiàvem allò que ells odiaven, estimàvem allò que ells estimaven...

(*"Vostès van detenir Txernov"*, cridà una veu del saló. *L'orador respongué*). Si no m'equivoque, Txernov està ací, i pot confirmar (*Txernov assentí amb el seu cap en senyal d'acord*) que la violència que rebé no fou realitzada pels manifestants sinó per un petit grup de persones visiblement criminals, al líder del qual trobí novament, com a pres comú, a la presó de Kresti.

Però, camarades, aqueix no és el punt. Si es tractava només del Partit Cadet i la seua entrada en el govern, el fet que l'un o l'altre membre d'aquest partit s'oculte darrere de l'escena junt amb Kornilov; que Maklakov estava al telèfon quan Saviknov negociava amb Kornilov; que Roditxev haja anat al districte del Don per a tancar un acord polític amb Kaledin; tot aquests fets són poc importants. Però el que és important és que tota la premsa capitalista de tots els països ha fet propaganda de les mentides, opinions, sentiments i desitjos de la classe capitalista. Per això dic que ens és impossible considerar la qüestió d'una coalició.

Víctor Txernov és, per descomptat, molt optimista i diu: “Esperem”. Però la qüestió del poder, abans que res, és una qüestió actual.

Txernov afirma, basant les seues afirmacions en la teoria marxista (el marxisme de Lieber i Dan, convertit ara, ironia de la història, en una arma adaptada als requeriments dels socialistes-revolucionaris): “Hem d’esperar, potser un nou partit democràtic nasca de la revolució”. Jo personalment he après del marxisme que quan els obrers entren en escena com una força independent cada pas que fan, lluny d’enfortir la democràcia burgesa, l’afebleix, alliberant la massa dels treballadors de la influència capitalista.

S’ha suggerit que hauríem d’esperar el renaixement i enfortiment de la democràcia capitalista i, aleshores, formar un front únic amb ella. Allí està el major dels enganys. No volem, camarades, basar les nostres esperances en la idea que la democràcia burgesa, sota la forma que ha revestit en la societat capitalista, pugui ésser reviscuda entre nosaltres.

(El camarada Trotski llegeix la declaració de la fracció bolxevic. Durant la seua lectura, els crits: “Per què? Per què?”, esclataven al costat dret de la sala, en referència a les clàusules sobre la necessitat immediata d’armar els treballadors. L’orador respon als crits amb la següent intervenció)

Primer, perquè açò crearà un vertader bastió contra la contrarevolució, enfront d’un renovat i més potent Kornilov; després, perquè si s’establís una dictadura real de la democràcia revolucionària, si aquest nou govern proposés una pau honorable i aquest oferiment fos rebutjat, llavors afirme, en el nom del partit i de les masses treballadores que segueixen aquest partit, que els treballadors en armes de Petrograd i de tota Rússia defensaran el país de la revolució contra els exèrcits imperialistes amb un heroisme sense precedents en la història de Rússia. *(Les últimes paraules de Trotski són ofegades per una tempestat d’aplaudiments)*